

Стасъ веднага забележи, че тя е вънъ отъ всѣка опасность, но краката му още треперѣха и сърдцето му силно биеше. Той заговори съ задавенъ, пъленъ съ упрѣкъ и гнѣвъ гласъ:

— Нелли, Нелли, какъ си могла да сторишъ това!

Тя почна да се оправдава, че не е направила нищо лошо и, че слонътъ е добъръ и съвсемъ опитоменъ.

Слѣдъ това тя хвана съ едната си ръка края на хобота и, като го приближи къмъ Стася, съ другата си ръка помаха налѣво и надѣсно, говорѣйки въ сѣщото време на слона:

— Полюлѣй, слонче, и Стася!

Умното животно и сега разбра по жеста, какво искатъ отъ него, и Стасъ, обхванатъ за кръста, въ единъ мигъ се намѣри въ въздуха.

Малката Нелли започна да се смѣе до сълзи, да плѣска ръце и да вика както и по-рано:

— Още! Още!

Следъ малко завалѣ дъждъ. Стасъ реши незабавно да отведе Нелли, но слонътъ по никакъвъ начинъ не искаше да се раздѣли съ нея. Всѣки пътъ, когато тя се опитваше да се отдалечи, той я привличаше къмъ себе си съ хобота.

Найсетне Стасъ застана предъ слона и, като го погледна строго, каза тихо на момичето:

— Не тичай, но полека отстъпвай къмъ тѣсния проходъ.

— А ти, Стасъ? — попита тя.

— Отстъпвай! — твърдо повтори той, — иначе ще трѣбва да го застрѣлямъ.

Подъ това заплашване момичето изпълни заповѣдта.

А момчето стоеше на четири крачки отъ грамадното животно и не спущаше отъ него очи.

Тѣй изминаха нѣколко секунди. Настѣпи ужасенъ мигъ! Ушитѣ на слона мръднаха, малкитѣ му очички нѣкакъ си странно заблѣстѣха и хоботътъ му внезапно се издигна нагорѣ.

Стасъ усѣти, че бледнѣе.

